

δαίμων. Ὅτι ὁ δαίμων ἐσέβηκεν ὅλος ἔσωτα, καὶ ἀγῆκεν ἀπὸ τὰς φρονίας τε. Ὅτε ποτε δὲ μὴ ἄρας πολλὰς, ἠγέρθη, ὡς ἐδωκῆθη, καὶ ἐνοήσας τὴν ἀμαρτίαν τε, ὑπῆλθον εἰς τὸν Παλάμωνα ὅλος ἐξ ὄμοτος, καὶ ἐξαγορεύει μὴ δακρύων τὸ πάθος τε λέγωντας. Ἐγὼ πάτερ ἐγίνα αἴτιος τῆς ἀπώλειας με ὁ ἀσυνέτος, ὅτε φρόνιμα μὲ ἐπαθέσεις ἢ ἀγιοσυλήσει, καὶ ἐγὼ ὁ μάταιος δούσε ἤκιστα. Ὁρατὶτε δικαίως τὰς καρπὺς τῆς πειραστικῆς ἐξύγισα· ἀλλὰ πειραστικῶς νὰ μὴ βοηθήσειτε, ὅτι κινδυνεύω νὰ ἀπωλεσθῶ ἀπὸ τὸν δαίμονα. Ταῦτα λέγωντας, οἱ μὲν ὁσίοι ὡς συμπαθεῖς ἔκλαυσαν, αὐτὸς δὲ ἐπήδησεν ἔξω ἀπὸ τὰς θύρας μὲ ὀρμὴν βίαιαν, ὥσπερ νὰ τὸν ἐκοντῆσαν μὲ τὸ σελή, καὶ ῥέχωντας πρὸς τὸ ὄρος, ἀπὸ τὸν δαίμονα συρόμενος, ἔφθασεν εἰς πόλιν τινὰ τῆ Πανὸς καλυμμένην, καὶ εἰσεβαίνοντας εἰς εἷα λεβὸν, ἔπισεν ἀπαῶν εἰς τὴν ἐχάραν, καὶ διαφθάρη ὑπὸ τῆ πυρὸς ὁ ἄθλιος. Τέτο ἐγένετο εἰς τὸν Παχώμιον ταπεινοφροσύνης διδασκαλία, καὶ παιδείσις. Ὅθεν ἔχοντας εἰς τὴν ψυχὴν τὴν ῥίζαν τὸν φόβον τῆ Θεᾶ, δούε ἐχάραν παντὶ πάθος, ἀλλὰ μᾶλλον καρπὸς ἀρετῆς ἐβλάστανε. Τόσον ὅπως ὁ γέρον πολλὰ ἐθαυμάζετο, βλέπωντας πῶς τὸν ἐθελοσύνῃ εἰς τὰ εἶδη καταρτάματα. Ὅθεν ἐσυγχώρησεν αὐτῷ νὰ ἀγωνίζεται καὶ μοναχός τε. ὅπως τὸν ὀδηγήσῃ ὁ Κύριος. Ὑπῆγε λοιπὸν εἰς εἷα χωρίον ἔρημον Ταβερνίου ὀνομαζόμενον, καὶ κάμνωντας ἐκεῖ ἡμέρας πολλὰς ἡσυχάζοντας, τῷ ἦλθε φωνὴ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ὅταν προσήνυχτο, καὶ τὸν ἐπρόσαξε νὰ μείνῃ ἐκεῖ, νὰ κτίσῃ μοναστήριον, ὅτι πολλοὶ ἔμελλε νὰ συναχθῶσιν ἐκεῖ, νὰ σωθῶν ὅλα μέσσει. Ἐγνωρίσας ἔν ὁ ὅσιος, ἔτι ἀπὸ τὸν Θεὸν ἦσαν ἡ πρόσαξις, ὑπῆλθον εἰς τὸν γέροντα, καὶ τὴν ἐφαίρωσε τὴν ὀπτασίαν, ζητήσας συγχώρησιν· ὅς τις ὑπῆλθον ἀντίματι δὲ νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅπως εἶναι ὅλα δύσκολα. Καὶ ὅταν ἔκτισαν τὸ κελλίον, ὑπῆλθον ὁ γέρον πάλιν εἰς τὸ ἐδικόν τε ἡσυχαστήριον, καὶ ἐσυμφώνησαν, νὰ παγένη ὁ εἷας τὴν μίαν φορὰν ὅταν τὸν φωτίσῃ ὁ Κύριος εἰς τὸ κελλίον τὰ ἑτέρη, καὶ τὴν ἄλλω ἐκεῖνος εἰς τὸ ἕτερον, ὥς νὰ ζήσῃ ὁ γέρον, νὰ ἀπολαμβανῇ εἷας τὸν ἄλλον.

Εἰς ὀλίγον καιρὸν ὁ Παλάμων ἀδούνησεν, ὅτι ἐπαθήθη ποτὶ ἀπὸ τὴν ὑδροπόσιαν, καὶ ἐξηρανθῇ ἡ σπλήνῃα. Διὰ τὴν τινὲς ἡμέραις ἔπιτε μόνον νερόν, καὶ φωμί δούε ἔφαγε, καὶ ἄλλαις πάλιν ἔφαγε μόνον φωμί, καὶ νερόν δούε ἔπιτε. Τινὲς ἔν τὸν ἐσυμβέβησαν, νὰ παύσῃ τὴν σκληραγωγίαν ἐκείνῃ, νὰ μὴν ἀποθάνῃ πρὸ καιρῷ, καὶ αὐτὸς ὁ Ἐπισκόπιος ἔλεγε. Ἐὰν οἱ Μάρτυρες ἐκατέρησιν ἀνταίως ὑπὸ σιδήρων κατατεμνόμενοι, σφειβέμενοι, καὶ βασανιζόμενοι, πᾶς νὰ μὴν ὑπομείνω καὶ ἐγὼ τὰς πόνους τὰ σώματος, ἀμὴν νὰ ἔχω θυμῷ, καὶ ἀπολαύσιν. Οὕτως ἔν ἀνδρείως καὶ τῆς γαστρὸς ἀγωνιζόμενος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ὁ δὲ Παχώμιος ἔτυχεν ἐκεῖ, καὶ τὸν ἐνταφίασεν, ἔπειτα ὑπῆλθον εἰς τὸ κελλίον τε, καὶ ἐκεῖ ἦλθεν εἰς ἀδελφός, ὅπως εἶχε καὶ σάρκα, Γεωργίου ὀνόματι, ὅς τις ἐγένετο Καλόγηρος, καὶ ἐβράβιζαν αὐτῷ τὸν ζυγὸν τῆς ἀσκήσεως, ἀδελφὸν φρονῶντας μὲ μίαν γνώμην, καὶ θέλησιν. Ἐκαμναι δὲ ῥάσα, καὶ ἐδίδαν τοῖς πτωχοῖς, καὶ δὲ λόγους ἐκράτηζαν μόνον ὅσον νὰ ζῶν, ἔχον καθ' εἷας εἷας χιτῶνα καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, τὰ δὲ Παχώμιος ἦταν τείχιον. Ὅς τις δούε ἐκοιμάτο εἰς τὸ κελλίον,